

טקסט מס' 2 : מה רבו מעשיך

הגמל שימש את אבותינו הקדושים עוד מימי אברהם אבינו. אליעזר, עבד אברהם, לקח עמו עשרה גמלים והלך לחרן על מנת למצוא אשה ליצחק. הגמל מופיע גם עם חזרתו של יעקב מארם ובסיפור מכירת יוסף, שם נזכרת שיירת גמלים של ישמעאלים הבאה מן הגלעד. מכאן אנו למדים כי השימוש בגמל כבהמת משא היה קיים עוד בתקופת האבות. אבותינו חיו במדבר, שבו החול טובעני, הרוחות החזקות מעיפות חולות לכל עבר, וקיים מחסור רב במים. והנה, מה רבו מעשיך ה', הקדוש ברוך הוא שברא את כל בעלי החיים על מנת שישרתו את האדם, טבע בהם תכונות שיתאימו למקום המחיה שלהם, זאת על מנת שיביאו תועלת לנזר הבריאה, לאדם. לגמל – יכולת לחיות בתנאי המדבר הקשים: שפתיו מכוסות שערות עבות וגסות המאפשרות לו לאכול את השיחים הקוצניים הגדלים באזורים שחונים, גבותיו העבות וריסיו הארוכים מגנים על עיניו מפני החול, מעברי אוזניו חסומים ברשת של שערות, ואפילו נחיריו יכולים להיאטם בשעת סערת חול. כפות רגליו מרופדות בכריות רכות, המתפשטות כלפי חוץ ומונעות ממנו לשקוע בחול הרך. על ברכיו ועל גחונו יש כריות גלדניות, המגנות עליו כשהוא כורע תחת משא כבד או רובץ לנוח. המזון שהגמל אוכל והמים שהוא שותה מספיקים לו לימים רבים, וכך הוא מוכן לצאת למסע ארוך במדבר ללא מים וללא מזון לדרך.

נוסף על כך, הגמל גדול וחזק, ועל כן הוא יכול לשאת משאות כבדים. לכפות רגליו סוליות עור עבה, ולכן הוא אינו סובל מהחום הלוחט של אדמת המדבר ואינו שוקע בחול. אכן, כולם בחכמה עשית.